

A movie poster featuring a man and a woman in the foreground, looking intensely at the camera. They are framed by dark red curtains. In the background is a red wooden house with a gabled roof and a window. The man is on the left, wearing a blue denim shirt, and the woman is on the right, with long brown hair. A gold chain with a circular pendant hangs across the bottom of the image.

JANKA DANIMA

V tieni
strateného puta

JANKA DANIMA

V tieni
strateného puta

V tieni strateného puta

Janka Danima

© Janka Danima, 2025
v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

Redakcia: Eva Medeová
Jazyková korektúra: Zuzana Kasáková
Obálka a grafická úprava: Miroslav Kulich

ISBN (brož. väzba) 978-80-570-6686-6
ISBN (EPUB) 978-80-570-6688-0
ISBN (MOBI) 978-80-570-6689-7
ISBN (PDF) 978-80-570-6687-3

*Niektoré spomienky vyblednú,
ale tie najdôležitejšie v nás zostanú navždy.*

1. KAPITOLA

„Uzavrela som stávkku,“ usmievala sa Luna na Maxa svojím typickým širokým úsmevom.

Nespomalil a ďalej kráčal rýchlou chôdzou cez futbalové ihrisko k zadnej bráne školy.

Upravila si batoh na chrbte a skackajúc vedľa neho po ňom pokukovala.

„Ach, Max, zastav a aspoň si ma vypočuj. Kam sa ponáhľaš? Nezaujíma ťa tá stávkka?“

Zboku sa na ňu pozrel. Už s ním držala tempo. Dlhé svetlohnedé vlasy si popri chôdzi pevnejšie zviazala do uzla na temene hlavy. Jej vlasy sa v slnečnom svetle sfarbovali dozlata a Maxovi sa na chvíľu zastavil dych. Nemohol odtrhnúť oči od toho jednoduchého, ale fascinujúceho gesta.

Odkášľal si. „Dúfam, že nemyslíš pusu. Pri tebe človek nikdy nevie, čo vymyslíš. A v škole by si z toho mohla mať problémy,“ snažil sa znížiť ľahostajne, no kútikmi úst mu jemne myklo.

Luna vyvalila oči. „Preboha, nie, až taká trúfalá nie som a ešte neviem, či sa mi tak veľmi páčiš.“

„Ďakujem za úprimnosť. Vždy ma dojme.“

„Max, poď pomalšie. Je hrozne horúco a ráno som si v rýchlosti vzala rifle,“ zafunela.

„Nečakala si v júni takéto počasie?“

„Neviem, kde sú všetky moje letné veci.“

„V lete je nad tým ešte asi skoro premýšľať.“

„Nezahováraj. Úplne som stratila myšlienku.“

„Stávkka.“

„Aha, áno. Že ma dnes odprevadíš domov.“

Mierne sa odvrátil, aby zakryl úsmev, no na líci sa mu aj tak zjavila jamka.

Vyšiel z brány. „Nejdem domov.“

„Ale ja áno. Alebo... kam teda ideme?“

Zastal a rukami si prehrabol tmavohnedé vlasy. „Kedy ťa to prejde?“

„Netuším,“ šibalsky naňho pozrela.

Mala modré oči ako on, no tie jej boli tmavšie. Max ich mal užšie, zatiaľ čo Lunine boli široké a pôsobili zvedavým dojmom.

„Zatiaľ ma stále zaujímaš a nikdy si nepovedal nie.“

„Mám štrnásť rokov a ty trinásť. Čo by si so mnou ešte chcela riešiť okrem toho, že sa ti od minulého roku páčim? Chceš so mnou chodiť?“ Plné pery sa mu skrivilili do mierneho úsmevu. Snažil sa o nezáujem, ale vnútri cítil zvláštne napätie.

„No, to asi nie.“ V Luninom hlase prvýkrát začul zaváhanie, ale aj miernu nervozitu. „Mohli by sme byť aspoň kamaráti a spoznávať sa. Čo ty na to?“

„Ja ťa už celkom poznám. Vidím ťa tuším stále a všade.“

„Až tak často ma nevídaš. Máš triedu na inom poschodí a vždy sa stretávame len náhodne.“ Stisla tenké pery a na úzkom čele sa jej spravili dve malé vrásky.

„Nemyslím si, že je to iba náhoda.“ Max prešiel cez priechod na druhú stranu cesty a zamieril k centru mesta. „Vnímal som tvoju prítomnosť, odkedy mi minulý rok v máji tvoje spolužiačky povedali, že sa ti páčim. A dostával som od teba kopu listov.“ Hlas mu už jemne hrubol, vďaka čomu znel prísne, akoby ju otcovsky karhal.

„Lebo si mi doteraz nedal svoje telefónne číslo. A nie som taká drzá, aby som ti vypisovala na sociálnych sieťach,“ hrdo zdvihla špicatú bradu, ktorá sa k jej srdcovitej tvári dokonale hodila.

„Vďakabohu.“

„Potom sme sa celé leto nevideli. Až v novom školskom roku. A viem, že ti nevadím. Tvoji spolužiaci sa mi vysmievali, keď zistili, že sa mi páčiš, a ty si sa ma zastal.“

„Lebo otravovali mňa. Nebránil som teba.“

„Povedal si, že som celkom podarená.“

„Nechcel som uraziť tvojich rodičov.“

„Haha.“

„Luna, ja aj tak toto leto odchádzam z mesta.“

„Nemôžeš chodiť na strednú v našom meste?“

Spomalili a kráčali vedľa seba.

„To, že sa spojili dve malé mestá do veľkého, ešte neznáma, že Silamor je extra vyspelý a všetky školy v ňom stoja za to,“ odvetil.

„Veď mesto už veľa rokov obnovujú a bude modernejšie. Dokonca začali búrať staré domy pri našej štvrti. Zbúrajú aj náš dom a postavia nové budovy a podniky,“ oponovala.

„Postavia najmä asi tie podniky. A kam pôjdete bývať? Tebe to nevadí?“

„Mamička bola najprv nervózna, keď sa to pred pár mesiacmi dozvedela, ale vraj nám dajú odškodné. Aj tak máme starý dom. Otec sa už na niečom dohodol s riaditeľom, pre ktorého pracuje, a aj mamka si pre svoju cukráreň našla lepšie miesto. Vyzerá to celkom výhodne.“

„Keď myslíš,“ povedal nedbalo, ale obdivoval jej optimizmus.

Lunina dobrá nálada vyplňala priestor medzi nimi a jej pozitivita ho často nakazila. Napríklad aj vtedy, keď ho so žiarivými očami a nadšeným úsmevom sledovala na školskej tribúne a bez hanby ho nahlas povzbudzovala. Bolo ťažké nevšimnúť si ju. Mal pocit, že ju obklopuje akési svetlo.

„Odchádzaš ďaleko?“

„Čo najďalej.“ Zastavil sa. „Prestaneš ma už toľko pozorovať?“

„Počula som, že ťa pred školou zvykne čakať starší brat, ale domov vždy chodíš zadnou bránou. A teraz chceš odísť z mesta. Máš nejaké problémy s rodinou?“ Pozorne ho sledovala.

„Bez komentára.“ Opäť vykročil.

Vzdychla si. „Dobre, nepýtam sa. Kam ideme?“

„Ja ešte neviem a ty si choď, kam chceš.“

„S tebou.“

„S tým som nesúhlasil.“

„Ani sa nebrániš.“

„Nehanbíš sa?“

„Nie, pretože som si párkrát všimla, ako sa na mňa pozeráš. Tvoje slová nezodpovedajú tvojim činom.“

„Aké poetické.“

„Si zaujímavý, sympatický a športuješ.“

„To si zhodnotila po tom, čo ťa viac-menej ignorujem?“

„Sem-tam sme sa už rozprávali.“

„Takto dlho ešte tuším nie.“

„Vraví sa, že oči sú zrkadlom duše, a tie tvoje sú milé. A niekedy sa len tak zamyslíš a hľadiš do diaľky,“ hodnotila ho ďalej.

„A keďže vyzerám tak záhadne, priťahujem ťa. Čítaš veľa kníh?“

„Väčšinou romány, ale filmy pozerám skôr akčné,“ ignorovala jeho uštipačné poznámky.

„Zaujímavá kombinácia.“

„A ty?“

„Ja čítam odborné knihy a pozerám dokumenty.“

„O zvieratách?“

„O biznise.“

„Ó.“

Nekomentoval to.

Boli už takmer v centre mesta. Niektoré staršie budovy zrekonštruovali, no nestratili tým svoj pôvodný historický nádych. Čím ďalej však kráčali, tým zreteľnejšie sa v diaľke črtali obrovské

presklené moderné budovy, ktoré slúžili ako obchodné centrá, hotely, reštaurácie alebo rôzne podniky.

Max však nemieril do centra, ktoré už mali na dohľad, ale zabočil doprava do rozľahlého parku. Na pekne upravenom trávniku väčšinou sedávali študenti alebo rodičia s deťmi. Krásna príroda lákala ľudí sadnúť si na trávnu pod okolité listnaté stromy napriek tomu, že lavičiek bolo viac než dosť. Neďaleko sa tiahol dlhý cyklistický chodník a z oboch strán ho obklopoval lesný porast. Tvoril zaujímavé prepojenie mesta s prírodou.

„Túto časť zachovali a dokonca vylepšili,“ ukázala Luna na kopiec, za ktorým sa vynímal rad pestrofarebných domov a úzkych uličiek, z diaľky nerozoznatelných. „V tej štvrti bývame. Je to bývalá časť mesta Amor.“

„A teraz to budú všetko búrať.“

„Zveľaďovať. Počula som, že ty bývaš v modernej štvrti.“

„Už roky. Patrila mestu Sila.“

„Nevravíš to nadšene.“

Mierili po pokosenej trávě k dláždenému chodníku, na ktorom v pozdĺžnom rade stáli rôzne stánky. V tomto období sa na trhoch obchodníkom darilo a neďaleko sa na menšom pódiu konali večerné vystúpenia.

„Je jedno, kde bývaš,“ odvetil.

„To je pravda. Domov je tam, kde sa cítiš milovaný.“

„Ja teda nemám domov.“ Snažil sa zakryť smútok, ako vždy, keď si spomenul na svoju rodinu.

Max o nej často nerozprával, hoci Majerovcov v Silamore a v širokom okolí poznali všetci. Darilo sa im v podnikaní a ich zaujímavý rodokmeň alebo skôr nevšedná rodinná situácia sa stali predmetom klebiet v meste.

Luna zastala. Max mieril k stánkom.

„Je pravda, že máš ďalších troch súrodencov, ale všetci máte iné mamy?“

Max sa zarazil, ale neobzrel sa. Potlačil povzdych.

2. KAPITOLA

Luna sa dívala na Maxov chrbát. Po jej slovách zmeravel. Po chvíli zdvihol hlavu a napokon sa so slabým úsmevom otočil.

„To nie je tajomstvo,“ odvetil.

Luna sa mu dívala priamo do očí. Neodzrkadľovali jeho úsmev ani veselý tón. Alebo si to iba namýšľala?

Opäť sa otočil a pokračoval v chôdzi.

Luna za ním pobehla. „Môžem sa spýtať, ako je to možné?“

Nepozeral sa na ňu, ale držal s ňou krok. „Majerovci sú dôkazom toho, že je možné všetko.“

„Uf, a ja som jedináčik.“

Zasmial sa. „Takto tuším ešte nikto nezareagoval.“

„Je to dobrá reakcia?“ rozžiarili sa jej oči.

„Zaujímavá. Asi ti je smutno z toho, že si jedináčik, ale mať troch nevlastných súrodencov, z ktorých má každý inú mamu, je ako nemať žiadnych.“

„Zlé vzťahy?“

Zastal, poobzeral sa okolo seba a pozrel sa na Lunu. „Nemali by sme sa o tom rozprávať, keď je tu kopa ľudí.“

„A hlavne stánkov. Ideme si niečo kúpiť?“

„Meníš tému.“

Zoširoka sa usmiala. „Som v tom skvelá.“

Zrejme mu tento rozhovor nebol príjemný a ani sa mu nedivila. Mala však pocit, že čím dlhšie sú spolu, tým je Max uvoľnenejší. Skúmavo sa naňho dívala a spomenula si, ako sa raz ponáhľala do triedy, pretože zaspala, a stretla ho na chodbe. Jej deň sa začal pochmúrne, no keď narazila na Maxa, srdce jej poskočilo a tvár sa rozjasnila.

„Max!“ zakričala naňho vtedy.

Bol zamyslený a vzápätí si všimla, že aj smutný.

„Prajem ti nádherný deň. Ja ho už mám. Och,“ pozrela sa na hodinky na ruke. „Učiteľka mi vynadá, nestíham!“ zhrozene sa zahľadela na Maxa. „Letím!“ A rozbehla sa preč. Keď sa otočila, Max sa za ňou díval s uvoľneným úsmevom. Pri tej spomienke pocítila náhlu túžbu, aby sa pri nej takto cítil stále.

„Aj mňa by to zaujímalo, keby som sa niečo také dozvedel,“ pripustil napokon, potichu kráčajúc vedľa nej.

„Jeden otec, štyri mamy,“ doplnila.

„Ja som druhý najmladší, niečo ako pankhart.“

„Nemali svadbu? Tak to myslíš?“ Luna sa vyhýbala okolo-
idúcim ľuďom. V dlhej uličke sa nachádzalo množstvo stánkov
a o tomto čase už bolo mesto preplnené.

„Teraz to radšej neriešme. V tomto hluku ťa poriadne nepočujem.“

„Ach, pozri sa! To sú zaujímavé talizmany,“ ukázala niekam za
neho. V lúčoch slnka sa v stánku zablysli suveníry.

„Tieto prinášajú šťastie a tieto...“ využil ich pozornosť po-
starší dlhovlasý obchodník a v chudej ruke nadvihol pár svo-
jich výrobkov.

Pozreli sa na seba. Luna nadšene a Max zmätene.

„Tento kruh symbolizuje večnosť. Nemá začiatok ani koniec,“
vysvetľoval im obchodník.

Luna hľadela na zaujímavý strieborný kruh na retiazke ozdo-
bený malými kamienkami. Určite o pár týždňov zhrdzavie.

„Stvárňuje dokonalosť, večnosť a bohatstvo. Nielen to mate-
riálne, ale aj duchovné. Má však hlavne ochrannú funkciu vďaka
energii, ktorá ním prúdi z vesmíru.“

Luna si vzala retiazku a v okamihu dávala obchodníkovi
peniaze.

„Má ochrannú funkciu,“ otočila sa k Maxovi a podávala mu ju. Prekvapene sa na ňu díval.

„Nemali by ste odmietnuť dar od krásnej slečny,“ vravel mu obchodník.

Natiahla sa za Maxovou rukou a retiazku mu vložila do dlane. Spokojne sa otočila a s ľahkosťou kráčala ďalej.

„Nemôžeš ma iba tak obdarovať,“ dobehol ju po chvíli.

„Prečo nie? Bola to celkom dobrá príležitosť. Vravel si, že po škole odchádzaš, a to už je vlastne čoskoro. Ak to nevyhodíš, budeš mať odo mňa niečo na pamiatku, a ak to nezhrdzavie, možno ťa naozaj ochráni.“

„Bude ti smutno?“ spýtal sa nečakane a ona sa na neho zahľadela. Nevedela, či v jej očiach vidí to, čo naozaj cíti. Ani netušil, koľkokrát ho už videla zamysleného, ba až smutného.

„Páči sa mi, že keď si so mnou, pôsobíš bezstarostne a uvoľnene. Keď som ťa videla prvýkrát, plakal si,“ povedala napokon.

Zarazene sa zastavil. Už prešli popri stánkoch a Luna sa pomaly vybrala k neďalekému mostíku, pod ktorým plynula rieka. Nasledoval ju a oprel sa o zábradlie mosta neďaleko nej. Hľadela niekam za obzor. V diaľke sa vypínali hory a lesy.

Najkrajšie na meste Silamor bolo to, že ho z každej strany obklopovala príroda. Do tejto krásnej scenérie našťastie nikto nechcel zasahovať. Zveľaďovali dve mestá, ktoré sa pred rokmi zjednotili z historického dôvodu. Mnohí obyvatelia jedného mesta mali v tom druhom príbuzných a hranice dvoch miest takmer nevnímali. Ďalším dôvodom bolo zlepšenie dopravy, zdravotnej starostlivosti alebo vzdelávania.

Luna sa pomaly obrátila k Maxovi. Na tvári mala slabý úsmev. „Keď som pred rokom odchádzala zo školy, videla som, ako zatúlaná mačka zabočila do úzkych uličiek. Nasledovala som ju a vyštverala som sa na pár múrov, pretože zúfalo mňaukala. Tam, medzi múrmi, som uvidela teba. Kľáčal si a ticho plakal. Na tvári

si mal modrinu a zbadala som pri tebe tú mačičku. Plakal si a kr-mil si ju. Zrazu spoza múru vyskočilo malé šteniatko jazvečíka. Chvíľu som mala pocit, že sa medzi nimi strhne bitka, no obaja sa o teba začali obtierať. Videla som, ako ťa to upokojilo.“

Max sa rozpačito odvrátil a pozeral pred seba.

„A potom som ťa na druhý deň videla hrať futbal na školskom ihrisku. Usmieval si sa a vyzeral si šťastne. Boli to síce dve odlišné situácie, ale odkedy som ťa videla smutného aj veselého, začal si ma zaujímať. Ešte k tomu si aj pekný,“ snažila sa zľahčiť situáciu. Usmial sa na ňu a ona mu úsmev opätovala. „Vrátiš sa?“

„Hneď nie. Keď sa bude dať, ostanem na internáte.“ V tvári sa mu mihol tieň.

„Je to doma také zlé?“

„Asi nikde to nie je úplne dokonalé.“

„Ale tvoja situácia je úplne iná a máš to ťažké, však?“

„Keď sa vrátim, možno sa ti ozvem.“

„Teraz ty meníš tému,“ vyčítala mu. Snažila sa pôsobiť veselo, ale triasol sa jej hlas.

„Neviem, čo bude ďalej,“ odvetil Max zamyslene.

„Vezmeš si ma.“

Ohromene sa na ňu pozrel.

„Zavri ústa,“ zasmiala sa. „Dajme tomu, že v budúcnosti môžeme byť my dvaja rodina. A vôbec nie komplikovaná, ale milujúca.“

„Tvoji rodičia sa asi majú radi.“

„Moja mamka je poriadne prísna a otecko je super parták. Áno, dá sa povedať, že keď ma mamka nehreší, sme celkom milujúca rodina.“

„Znie to tak.“

„Mám ich rada a aj oni mňa.“

„Tak to má byť.“

„Aj my dvaja môžeme byť rodina,“ naklonila hlavu nabok so šibalským výrazom v tvári.

Chvíľu ju pozoroval s miernym úsmevom. „Si veľmi optimistická. V budúcnosti sa môže stať veľa vecí a niekedy sa ľudia ani nemusia vziať, aby boli rodina. Stačí, keď žijú spolu a majú sa radi. V našom prípade by to bola veľmi vzdialená budúcnosť.“

Mykla plecom. „Ktovie.“

Mlčky si hľadeli do očí.

Max si spod trička vytiahol darček od Luny. „Ďakujem za retiazku.“ Zrazu vystrel druhú ruku a otvoril dlaň. Zaligotala sa mu v nej ďalšia retiazka a na nej... „Je to anjelské krídlo,“ mierne sa uškrnul. „Neviem, či tomu mám veriť, ale obchodník vravel, že je to symbol anjelskej ochrany. Tuším vyrába iba veci na ochranu,“ vravel pobaveným hlasom. „Ale ten tvoj znamená aj...“ zarazil sa.

„Hm?“

„Ale nič,“ v rozpakoch jej podal retiazku. „Tiež som ti chcel niečo darovať. Nerád niekomu niečo dlžím.“

Rýchlo si ju vzala. „Nech to myslíš akokoľvek, veľmi rada ju prijmem.“ Cítila sa neskutočne šťastná. „Je krásna, ďakujem. Je to niečo ako zásnubný dar? Žartujem,“ zabávala sa Luna na jeho zhrozenej tvári. „Bude to pre mňa pekná pamiatka.“

Prerušilo ich zvonenie mobilu. Luna si ho chvatne vytiahla zo zadného vrecka a pozrela sa na displej. „Ach, to je mamka. Musím letieť, asi chce pomôcť s rozvozom koláčov.“

„Utekaj.“

„Vidíme sa, ešte máme pár dní do konca školského roka,“ povedala a o krok ustúpila.

Pozoroval ju s pokojným výrazom v tvári.

Luna sa rozbehla preč, ale ešte mu zamávala na rozlúčku. Hoci ju neodprevadil domov, tých pár minút strávených spolu malo pre ňu nesmierny význam.

3. KAPITOLA

„Vždy si so mnou chcel mať spoločné tajomstvo. Tak ako mám s Michalom. Neveríš mi?“ Marián sa s krivým úškrnom díval na Maxa a odhrnul si tmavohnedé vlasy z čela.

Max sa pochybovačne pozeral na svojho najstaršieho brata, ktorý sa ho, ako vždy, snažil citovo vydierať.

„Kedysi som ti veril viac,“ odvetil Max a zadíval sa na úzku uličku medzi starými domami, ktoré sa mali onedlho búrať. Na konci radovej zástavby stál červený dom, ktorý sa od ostatných líšil svojou veľkosťou, tvarom a ošarpanou strechou. Nachádzali sa vo štvrti, kde bývala Luna. Nevedel však, kde presne býva. Deň pred koncom školského roka sem neprišiel za ňou. Marián si ho opäť počkal po škole a dnes sa mu Max nevyhol.

„Nie si už na také veci starý? Máš osemnásť. Baví ťa stále si ma doberať? Už dávno viem, že ma nemáš rád.“

Na Mariánovej tvári sa opäť objavil typický úškrn, ktorý poznala len ich rodina, ak sa tak vôbec mohli nazvať. „Nemusím ťa mať úplne rád, ale stále sme bratia, nie?“

„Väčšinu času mi iba znepríjemňuješ život.“

Max sa obrátil na odchod, ale brat ho chytil za batoh a pritiahol naspäť.

„Neveríš ani nášmu dedovi,“ ozval sa mu pri uchu Mariánov hlas. Vypínal sa nad Maxom. „Stále sa s ním hádaš. Je to preto, lebo mu vyčítaš otcove vzťahy? Nášho otca si mal rád, pokým si nezistil, prečo si prišiel na svet. Že sa vyspal s tvojou mamou, keď bol ešte ženatý s Michalovou.“

Max sa mu chcel vytrhnúť, ale Marián ho držal príliš pevne. „Nemusíš mi vraviť, ako nás všetkých splodil!“ takmer vykrikol.

Nebola pravda, že svojho otca nenávidel. Do istého času, dokonca až do jeho smrti, ho mal stále rád. Rovnako ako deda. Zmenilo sa to až vtedy, keď začal chápať celú tú rodinnú záležitosť.

Už na prvom stupni základnej školy zistil, že nie sú úplne tradičná rodina. Od svojej pestúňky sa dozvedel, že nielen on nežije so svojou mamou, ale ani jeho dvaja starší bratia. Ťažko v tom veku rozumel, ako je to možné. Pochopil to až vtedy, keď si otec domov priviedol ďalšiu ženu a narodil sa im Markus, ich najmladší nevlastný brat. Max mal vtedy šesť rokov. V tom čase si viac-menej začal spájať súvislosti.

Po otcovej smrti mu do seba zrazu všetko zapadlo, no stále nechápal, prečo nemôže vidieť svoju vlastnú mamu. Až neskôr zistil, že o neho nemala záujem. Svoju frustráciu zo situácie obrátil na deda, obzvlášť keď zistil, že sa znova žení.

„Ty Michala trpíš iba preto, lebo vieš, že otec sa s vašimi mami rozviedol z takmer rovnakých dôvodov,“ zaútočil Max na Mariána. „S tvojou mamou sa rozviedol, lebo okrádala firmu a nesprávala sa k tebe dobre. Michalova mama otca podvádzala, na čo prišiel. A medzi vami je iba dvojročný vekový rozdiel.“

„Len náš malý braček Markus pochopil dobre.“

„Asi nie, keď ako trojročný skončil na vozíku. Rozdiel je len v tom, že jeho mama u nás žije aj po otcovej smrti.“

„A jej nejde o majetok?“

„Nie, pretože s ňou žil otec najdlhšie. Boli spolu šesť rokov, a keby stále žil, podľa mňa by sa s ňou nerozviedol doteraz.“

„Berieš ju ako svoju milovanú mamičku, však?“

„Je milá a nikdy by svoje dieťa neopustila.“ Nikdy by pred bratom nepriznal, že ju má naozaj rád. Marián bol nepríjemný ku každému v rodine. Bolo mu jedno, či k nemu niekto prejavuje sympatie. On sa snažil každému robiť iba napriek.

„Ale stále chceš vedieť niečo o svojej matke, že? A v tomto dome sú ukryté naše rodinné tajomstvá.“

„Odkiaľ to vieš?“

„Začul som o tom pred rokmi rozprávať deda. Spomenul túto adresu. Vraj sa tu pred rokmi otec stretával so svojimi ženami a po jeho smrti tu nikto nebýval. Čo ak tu schoval nejaké tajomstvá?“

„Prečo by v tomto dome niečo nechával?“

„Ak je pravda, že sa tu stretávali, tak sa vždy nájde niečo zabudnuté,“ odpovedal Marián potmehúdsky.

„S mojou mamou sa spoznal v zahraničí,“ oponoval mu Max.

„Ale prišla aj sem, však? Ako vieš, že sa spolu ďalej nestretávali?“

„Prišla iba po peniaze,“ povedal Max takmer zúfalo, ale nechcel pred Mariánom vyzeráť ako slaboch.

„Ach, áno! Zrazu sa tu objavila, keď si mal šesť rokov. Namiesto toho, aby sa vybrala za tebou, zamierila k otcovi a žoberala od neho peniaze. Nikdy otcovi nepodpísala papiere, že sa ťa úplne vzdáva, a preto si ich vždy pýtala pod hrozbou, že si ťa kedykoľvek môže nárokovať. Úbohé, však?“

Max stisol pery. Vedel aj to, čo by s ním mama spravila, ak by si ho vzala. Otec sa vtedy obával, že by ho len tak vyhodila na ulicu. Počul ich hádku. Otec jej neveril. Max nevedel, čo si má o nej myslieť. Nepoznal ju. Bola naozaj taká zákerná?

Marián ho k sebe prudko obrátil. „Pôjdeš sa do toho domu pozrieť so mnou, inak...“

„Inak čo?“ Max bojovne vystrčil bradu.

„Keď sa vrátíme domov, mohol by som Markusovi znepríjemniť deň.“

„To si až taký zlomyseľný?“ Max očervenel od zlosti. „Vyhrážaš sa mi?“

„Nebuď zbabelec a poď tam so mnou. Iba nakukneme a odídeme.“

Max otáľal. Dlhé roky mal v sebe veľa otáznikov, nielen o svojej mame, ale aj o otcovi a dedovi. Mohlo byť v tomto dome naozaj schované nejaké tajomstvo?

Marián potiahol váhajúceho Maxa a pomaly sa blížili k domu.

„Dvere sú zamknuté, ale dá sa tam dostať oknom.“

Čo môže stratiť, ak tam iba nazrú?

Už stáli pred bránou. Marián nedal Maxovi možnosť premyslieť si to a ťahal ho za lakeť do malého dvora. Tráva bola zarastená a kriky zanedbané.

„Vravel som, že tu nikto nebýva. Pôjdeme spolu,“ ukázal Marián doprava a zaviedol ho k jedinému malému oknu na boku.

Zblízka dom nevyzeral taký veľký. Múry mal ošúchané a pôsobil schátrane.

„Prelez cez okno. Podržím ti batoh.“

„Ty choď prvý.“

„Som hneď za tebou,“ uprene sa na neho díval.

Marián držal v rukách batoh a Max sa váhavo obrátil k oknu. Neveril mu, ale bol zvedavý. Čo ak má pravdu? Dedo sa o nich posledné roky vôbec nezaujímal a riešil iba podnikanie.

„Vlez tam, nech môžem ísť aj ja,“ súril ho Marián.

Max štuchol do pootvoreného okna a zľahka cezeň preliezol. Zaskočili ho hrubé tmavé závesy. V panike sťažka dopadol na zem a snažil sa z nich vymotať.

„Je tu tma!“ zakričal.

„Hneď som tam.“

Keď sa Maxovi podarilo z látky vyslobodiť, nič nevidel, napriek tomu, že vonku svietili jasné poobedné slnečné lúče.

„Hodil som ti baterku,“ začul Mariána spoza okna. Baterka dopadla na zem. Max počul, ako sa kotúľa po zemi, a snažil sa k nej dostať po štyroch. Oči si pomaly privykali na šero.

Srdce mu divo bilo. „Marián, neviem nájsť...“ zarazil sa, keď začul pravidelné klopanie.

Klope Marián na dvere? Zvuky vychádzali z prednej časti domu. Klope na okno?

„Max?“

Otočil sa k oknu, cez ktoré vošiel do domu. Videl, ako sa pohli závesy.

„Max?“

„Luna?“

Opäť klopanie. Tentokrát rýchlejšie a čoraz bližšie.

„Koho to tu máme?“ ozval sa ženský hlas iba pár krokov pred Maxom.

Zdvihol hlavu. Žene poriadne nevidel do tváre, ale rozoznal, že jej svetlé oči hľadajú priamo na neho.

„Ach, to si ty.“

4. KAPITOLA

O dvanásť rokov neskôr

„Neviem, či sa niekedy iba netváriš, že si zábudlivá. A kto vstáva o dvanásť?“

„Ach, mami!“ Luna, oblečená v žltom pyžame, sa šuchtala k chladničke s napoly zatvorenými očami a nahlas zívala. „Nemáme mlieko?“ Obrátila sa k mamičke, ktorá sedela za kruhovým stolom, a zbadala pri nej sedieť jej dlhoročnú priateľku. „Dobry deň, teta Bety. Vidím, že si dávate s mamičkou poobednú kávu. Oddychujete?“ Významne nadvihla obočie a opäť upriamila pohľad na mamičku.

„Áno, dcérka, oddychujem po tom, čo som vám navarila, a v nedeľu mám po šiestich dňoch práce konečne voľno.“

Luna sa zadívala na mamičkine žlté letné šaty a svetlohnedé vlasy, ktoré si, rovnako ako ona, často zopínala do drdola. Otec-ko vždy vravel, že mamka nestarne, a mal pravdu. Mala iba pár vrások okolo očí a jej okrúhla tvár omladla, keď sa usmievala. Na Lunu sa však usmievala málo. Vraj ju častejšie dráždi, než núti k úsmevu, najmä keď sa s oteckom proti nej spiknú. Čo nebola pravda. Obaja ju počúvali na slovo ako samozvaného generála rodiny.

„Mamička, ja tiež pracujem šesť dní v týždni, veď preto som vstala tak neskoro. Organizovala som *luxusnú* svadbu, za čo mi aj primerane zaplatili,“ zazubila sa a prisadla si k ženám. „Poriadne som sa nadrela,“ povzdychla si a naliala si do pohára džús z džbánu položeného na žltom kvietkovanom obruse.

Mamičkina obľúbená farba bola žltá. Aj svoju cukráreň, vzdialenú pár metrov od ich malého domčeka, zladila do žltých tónov. Väčšina Luniných obličiek mala tú istú farbu.

Uprela pohľad na vchodové dvere.

„Ocko je vonku?“

„Áno, je v záhrade.“

„Michal k nám už prišiel pokosiť trávnik? Prehral so mnou stávkou.“

„Ach, tie tvoje stávky.“

„Michal ešte neprišiel domov,“ pokojným tónom odvetila teta Bety.

Luna sa na ňu usmiala. Pôsobila elegantne a sofistikovane ako vždy. Mala na sebe biele šaty s potlačou červených ruží, ktoré jej ladili ku krátkym čiernym vlasom siahajúcim po bradu. Nižší vzrast jej vzhľadu pridával jemnosť.

„Samozrejme, že neprišiel domov.“ Luna sa natiahla. „Určite sa zase niekde fláka alebo sa rozpleskol na motorke.“

„Luna!“ zhrozila sa mamička.

„Mami, veď vieme, aký je Michal. Namiesto toho, aby pomáhal dedovi vo firme, sa iba fláka, a to má už dvadsaťosem rokov. Už mal mať ženu.“

„Ani ty nemáš manžela a stále bývaš s rodičmi, a to vravíš, že veľa zarábaš.“

„Ja mám iba dvadsaťpäť,“ poklopala si po čele. „A čo by ste bezo mňa v tomto veľkom dome robili?“ Postavila sa a zamierila do malej kúpeľne. Dvere nechala otvorené a oplachovala si tvár. „Teta Bety, čo robí váš poslušný syn Markus?“

„Určite skladá ďalšiu hudbu.“

Luna vystrčila hlavu z dverí. „Mami, pozri, ako mi teta Bety pokojne odpovedá. Vôbec nie v hneve. Prečo sa na mňa stále mračíš?“ Šla si do svojej izby po mobil.

„Mami, mamička, maminka,“ šomrala mamička.

Luna sa pousmiala. Zbožňovala ju. Vlastne zbožňovala oboch svojich rodičov. Mohla by sa, samozrejme, odsťahovať, ale nechcela prísť o chvíle strávené s nimi, ktorých ubúdalo, keďže všetci pracovali. Tiež vedela, že rodičia ju radi majú nablízku. Vždy si navzájom vo všetkom pomáhali.

Z izby prešla do malej jedálne spojenej s kuchyňou, no tentoraz si nesadla k dvom ženám. Usadila sa na pohovke vedľa dverí, pri ktorej sa nachádzal ďalší stôl. Oproti na stene visel veľký televízor. Do izby prúdilo jasné svetlo z balkóna, kde otecko pestoval svoje rastlinky. V zadnej časti domu mali izbu rodičia. Vedľa ich spálne sa nachádzala hostovská izba, ktorá však slúžila skôr ako sklad pre nepotrebné veci. Skladovali tam napríklad múku, cukor a kvetináče.

„Nebola by som k tebe dnes taká, ale tvoja zábudlivosť...“

„Veď ti po svojej práci takmer každý deň pomáham v cukrárni,“ povedala Luna, ale neodtrhla zrak od mobilu, v ktorom si kontrolovala termíny podujatí v diári.

„Práve o tom pomáhaní som ti vravela, keď si vyšla z izby.“

„Vtedy som ešte ani nerozlepila oči. O čom hovoríš?“

„Zase si včera zabudla na rozvoz. Musela som po práci poslať otca.“

„Ach.“ Luna sa zhrozene dívala na mobil.

„Áno, ach.“

„Nie to, myslím Michala!“ skríkla, utekala ku vchodovým dverám a vsunula nohy do sandálov. „On práve vyvesil moju...“

„Ešte si v pyžame!“ kričala za Lunou mamička. „A vlasy máš ako špagety!“

„Dobré ráno, ocko!“ zavolala v behu na otca, keď ho zbadala kľačať napravo pri jeho záhradke.

„Už je obed, dcérka.“

„Ako sa majú kvietky?“ Mierila po dláždenom chodníku lemovanom farebnými kvetmi k nevelkej žltej bráne, ktorá na spoločnom pozemku oddeľovala ich dom od domu Majerovcov.

„Ako vždy výborne!“ zakričal za ňou otec, keď vybiehala z bránky.

„Michal!“ zvolala a vletela do veľkého dvora, kde sa horoko-ťažko vyhla zaparkovanému čiernemu sedanu. Keď ho obišla, takmer nabúrала do Michalovej motorky. Šomrúc sa poobzerala po dvore, a keď svoju obeť nezbadala, uprela pohľad na veľký dom, kde zbadala úškŕňajúceho sa pôvodcu svojho hnevu.

Pomaly schádzal po schodoch a pod šľapkami mu vŕzgali kamienky. Vyzeral rovnako neupravené ako Luna. Krátke sivé tepláky zvýrazňovali jeho vysokú, chudú postavu a biele obtiahnuté tielko odhaľovalo široké plecia. Svetlohnedé krátke vlasy mal strapaté a nedbalo mu padali do svetlomodrých očí, čím jeho podlhovastá tvár pôsobila príťažlivejšie.

Úškŕňal sa. Väčšine žien by jeho pekná tvár s plnými perami imponovala, čo veľmi dobre vedel a rád využíval vo svoj prospech. Lunu však jeho vzhľad vôbec nezaujímal. Jeho plecia navyše ani zďaleka neboli také široké, ako si myslel a dúfal. A ten úškŕn pre ňu nikdy neveštil nič dobré.

Luna sa k nemu rozbehla a natiahla sa za mobilom, ktorý držal vysoko nad hlavou. Siahala mu sotva po plecia. Nebola síce nízka, no v porovnaní s Majerovcami sa tak cítila.

„Okamžite zmaž tie fotky,“ zasyčala a kopla ho do lýtky.

„Au, si normálna?“ odskočil, šuchajúc si nohu. „Budem tam mať modrinu.“

„O to mi aj šlo. Ako si mohol...“

„Tak ako si ty mohla dať pred týždňom moju fotku na Instagram. Ty si s tým začala,“ uhol sa pred jej rukou.

„Ja tam nemám skoro žiadnych sledovateľov a ty ich máš aspoň milión!“

„Toľko až nie, ale možno čoskoro,“ zamyslel sa potmehúdsky. „Prestaň!“ zasipel, keď ho štipla do ramena. „Iba som ti to vrátil.“

„Keby si ma nenahneval, nespravila by som to. Ostriekal si ma studenou vodou! Všetci si myslia, aký si dokonalý, tak som ťa tam vycapila. Mal si zavraždiť trávnik a nie sa hrať ako dieťa.“

„Vôbec som nemal náladu zabávať sa s trávnikom a vošla si mi do rany. Dost ma to pobavilo.“

„Išla som do práce a kvôli tebe som prišla neskoro! Skoro som z toho mala poriadny problém!“ kričala.

Stále sa točili v kruhu a ťažovali sa s mobilom.

„Ja som mal poriadny problém po tom, čo si ma označila a vycapila, ako spím na schodoch.“

„Spoločensky unavený a nádherný ako vždy.“

„Veľmi vtipné.“

„Zmaž ten príspevok. Nie som žiadny pes, čo sa hrabe v tráve, ako si napísal. Pomáhala som oteckovi v záhrade.“

„V pyžame, strapatá, červená a škaredá,“ smial sa jej.

„Tiež nie si taký pekný, ako si o sebe myslíš. Pozri sa na seba.“

„Ty sa na seba pozri!“

„Obaja sa na seba pozrite!“

„Dočerta,“ zamrmľal Michal a prevrátil očami. „Máme problém.“

V pozore sa postavili vedľa seba, otočení k veľkým čiernym vchodovým dverám, v ktorých stál najstarší člen rodiny Majerovcov.

„Dobré ráno, dedo,“ pozdravil Michal.

„Obed!“ zahromžil Milan Majer a buchol vychádzkovou paličou po dlažbe. Modré oči zabodával do ich tvárí, akoby im videl do duší. Kedysi tmavohnedé vlasy teraz zdobili úhľadne učesané sivé pramene. V svetlomodrej košeli s krátkymi rukávami a nohaviciach rovnakej farby pôsobil elegantne, ako vždy, a hrdým postojom vzbudzoval prirodzený rešpekt.

Za ním sa týčil mohutný štvorposchodový dom, ktorý svojou veľkoleposťou dominoval okolitému prostrediu. Po oboch stranách dverí sa nachádzali vysoké francúzske okná, cez ktoré sa do domu dalo i vstúpiť. Dodávali mu vzdušnosť, presvetľovali ho a zároveň umocňovali jeho historický šarm.

„Vravel som, že je obed,“ opieral sa Lunin otec o bránku a pobavene ich pozoroval.

Luna sa naňho pozrela a slabo sa usmiala. Vedela, že má problém, a jeho dobrácke tmavomodré oči ju vždy upokojili. Lunin otec, Karol Malík, sa výrazne líšil od Milana Majera. Bol nižší, mal okrúhlu tvár, plešinku a pár sivých vlasov po bokoch hlavy.

„Máte desať rokov?“ zahromžil znova dedo.

„Ona začala,“ povzdychol si Michal.

Vedel však, že nemá cenu sa s dedom dohadovať. Vždy vyhral. Uhol pred jeho prísnyim pohľadom a zazrel na Lunu. Tá mu pohľad opätovala.

„Pobehujete tu obaja v pyžame! Dospelí ľudia. Nehanbíte sa? Nie ste ani súrodenci, ani pár, aby ste robili také scény a obtierali sa...“

„Dedo!“ zhrozene vykriekli Luna s Michalom.

„Nepreháňaj, ak by už roky nebývala hneď vedľa, ani by som o ňu nezavadil,“ zašomral Michal.

Luna mu venovala znechutený pohľad. Mala rovnaký názor.

„Hlavne že jej každý deň robíš napriek,“ šomral dedo.

Teraz sa na Michala významne usmiala, načo ju šťuchol.

„Neprovokuj ho, chcem to už mať za sebou,“ pošepkal jej.

„Nemal si začínať!“ odvrkla.

„Začala si ty!“

„Asi by sme sa mali naobedovať,“ zachránila ich dedova štvrtá žena Katarína, ktorá sa za ním nenápadne objavila. Bola iba o čosi staršia od Luninej mamy, ktorá mala po šesťdesiatke. Dlhé čierne vlasy jej splývali na pleciah a modré šaty podčiarkovali jej

štíhlu postavu. So zopnutými rukami a pokojným úsmevom sa postavila vedľa svojho muža. Hoci stála vzpriamene, siahala mu sotva po plecía.

„Vďaka vám dvom máme zase rušný deň,“ ozvalo sa z domu. Z otvoreného okna o chvíľu vyšiel mladý čiernovlasý chlapec na vozíku a spustil sa po rampe. Luna mu venovala veselý úsmev, ktorý jej opätoval. Jeho svetlomodré oči vyžarovali dobrotu.

„Len oni dvaja ťa vyženú z tej tвоеj hudobnej dielne,“ vzdychol smerom k Markusovi dedo.

„Obaja sú pre mňa rovnako vzácní. Tiež by som sa s nimi rád hašteril.“

„Teba majú všetci radi,“ dobrácky sa ozval Karol Malík.

„Vyzerá to tu ako v cirkuse,“ ozval sa hlas jeho manželky.

Lunin pohľad smeroval k žltej bránke, v ktorej sa objavila dedova nevesta Bety a jej mamička Lenka Malíková, ktorá jej venovala takmer rovnako prísny pohľad ako dedo.

„Zaujímavá scéna.“

Všetky pohľady sa upriamili na veľkú bránu. Stál v nej vysoký muž s tmavohnedými vlasmi, ktorého svetlomodré oči postupne prechádzali po každej postave na veľkom priestranstve dvora. Čierna košeľa harmonizovala s jeho tmavou pokožkou. Rukávy mal vyhrnuté po lakte, čo mu zvýrazňovalo svalnaté predlaktia. Čierne nohavice mu sedeli ako uliate a dokonale obopínali jeho vypracované telo. Sebaisto sa k nim vybral.

Luna vypleštila oči.

„Zavri ústa,“ štuchol do nej Michal. Rozprával potichu, aby ich nikto nepočul. Vytrhol ju z údivu, za čo ho obdarovala laktom do rebra.

„Nemala som ich otvorené,“ šepľala mu. „Je vyšší než ty a...“ zízala na jeho postavu.

Michal si vzdychol a prevrátil očami. „Dostanem z teba migrénu.“

„Ja mám z nej migrénu každý deň,“ začula Michalove slová Lunina mamička.

„Michalovi tuším prišla konkurencia,“ ozval sa Markus veselo. „Max, vyzeráš ešte krajšie, ako keď s tebou volávam.“

„Vedel si, že príde?“ obrátil sa k nemu Michal.

„Samozrejme. Stále som s ním v kontakte. Sotva som to tajomstvo udržal. Aj dedo to vedel.“

„Takto ma po rokoch zdravíš, braček?“ Max zastal pri Lune a Michalovi. Napriek tomu, že svoje slová adresoval Michalovi, díval sa na Lunu. „To si ma tu celý čas čakala?“ Hlas aj pohľad mal vážny.

„Max,“ varoval ho dedo.

„Viem,“ zavadil o neho pohľadom a znova sa pozrel na Lunu. „Nepamätá si ma,“ vravel potichu.

Cítila, ako jej očami skúmavo prechádza po tvári.

„Teda, nepamätá si všetko. Vieš len, že som bol o ročník vyššie na základnej škole, ale ôsmy ročník si veľmi nepamätáš, však?“

„Viem, kto si,“ našla Luna konečne hlas a odkašľala si. „Si druhý najmladší zo štyroch bratov a dlho si bol v zahraničí.“

„Uhm,“ zamyslene si prekrížil ruky na hrudi. „To je všetko, čo o mne vieš?“

Luna si začala uvedomovať, ako vyzerá. O krok cúvla a vlasy si zopla do drdola. Gumičku mala vždy na ruke.

Max sledoval pohyb jej rúk, čo ju ešte viac zmiatlo.

„Trochu si vyrástla, ale veľmi si sa nezmenila,“ premeral si celú jej postavu, načo ešte viac zneistela.

„Nebuď drzý,“ zachytil jeho pohľad Michal.

„Neobchytkával si ju pred chvíľou?“

„To si nás celý čas sledoval?“

„Vôbec som nečakal, že keď vojdem do dvora, uvidím vás tu poskakovať a ťahať sa o mobil ako dvoch súrodencov. Chvíľu

som si myslel, že mám ďalšiu sestru, o ktorej neviem. Alebo mám novú švagrinú?“

„To určite,“ zašomrala Luna a zamračila sa na Michala.

„To som rád. K Michalovi sa nehodíš. Možno viac ku mne?“

Otvorila ústa. Max sa pobavene usmial.

„Kto si myslíš, že si?“ šepľala mu.

Pomaly sa k nej nahol a zadíval sa do jej veľkých tmavomodrých očí. Tie jeho sa na ňu usmievali.

Nahol sa k jej uchu: „Možno tvoj budúci manžel.“